

get, i hvert fald for en forlængelse af det danske bidrag, forsvinde og også den folkelige tilslutning. En ny midlertidig irakisk regering må i det mindste have vetoret over for større militære operationer, som er af kontroversiel karakter. Hvis ikke, så mister en ny regering hurtigt sin legitimitet og vil blive opfattet som en marionetregering. Derfor finder RV det helt essentielt, at den danske regering arbejder for, at den nye midlertidige regering også på militære spørgsmål sikres reel indflydelse.

Et *mindretal* i udvalget (SF, EL og IA) indstiller beslutningsforslaget til *forkastelse*.

Enhedslistens medlem af udvalget finder, at regeringens holdning til Irakkrigen ikke er grundlæggende ændret, i hvert fald ikke hvis man skal dømme ud fra førstebehandlingen af beslutningsforslaget og ud fra de besvarelser, som regeringen er kommet med på en række spørgsmål under udvalgsbehandlingen – eller rettere en lang række ikkesvar, som jo efterhånden er regeringens skik for »svar«, når den ikke vil ind på den politiske, økonomiske og militære kerne i de spørgsmål, som stilles i forbindelse med besættelsesmagtens aktiviteter i Irak.

Under debatterne i foråret og efteråret 2003 om at sende danske soldater afsted til Irak og om den første forlængelse af samme soldaters ophold spurgte vi f.eks. om den danske regerings holdning til den amerikanske statholder, Paul Bremer, og hans udstrakte brug af forordninger/love og bekendtgørelser om økonomi, politik og militære anliggender. Det ville regeringen ikke rigtig svare på. Vi fik ikke rigtige indholdssvar på disse spørgsmål. Vi spurgte, om den danske regering syntes, det var en god idé, at Paul Bremer hen over hovedet på den irakiske befolkning udstedte direktiver om privatiseringer af den irakiske økonomi, og at en meget stor del af disse kontrakter gik til amerikanske firmaer, som i mange tilfælde tilfældigvis også havde været store bidragsydere til præsident Bushs valgkamp og i andre tilfælde har eller havde medlemmer af Bush-regeringens ministerier på deres liste over bestyrelsesmedlemmer osv. Det svar, vi fik, var bl.a., at det havde regeringen ingen kommentarer til, eller at man ikke ville kommentere kommercielle forhold!

I den sidste måneds tid er der kommet den ene mere horrible afsløring efter den anden om det amerikanske militærs behandling eller rettere

mishandling af irakiske fanger. Der er beretninger om, at et stort antal irakere er fængslet – irakere, som ikke kan siges at tilhøre terroristiske grupperinger som Al-Qaeda eller have været med i Saddam Husseins militær/sikkerhedsstyrker, men bare har været så uheldige at befinde sig på det forkerte sted på det forkerte tidspunkt. Nu begynder USA lige pludselig at løslade irakere i hundredvis og siger, at flere tusinde vil blive løsladt i de kommende måneder. Det vil sige, at USA erkender, at de ikke har noget på dem, og man får unægtelig mistanke om, at de løslades nu, fordi USA skal vise sin gode vilje efter de mange ubehagelige afsløringer.

Derfor er den danske regering på tilbagetog. Som statsministeren har formuleret det, er der tale om uoprettelige skader i forholdet til den irakiske befolkning og i bredere forstand i hele Mellemøsten. Det ser samtidig ud til, at USA i modsætning til at få bugt med den militære modstand mod besættelsesmagten tværtimod må se denne sprede sig mere og mere og blive mere omfattende i ren geografisk forstand sydpå i Irak og mere omfattende ved, at flere og flere fra den store flertalsgruppe, shiiterne, bakker op om modstanden og deltager i den eller støtter den på den ene eller anden måde.

Når vi beder om regeringens holdning til, at civile irakere i de shiitiske områder understreger, at de amerikanske militære angreb mod Muqtada al-Sadr ikke har undermineret og tilintetgjort hans opbakning, men i stedet bevirket en øget opbakning til selvsamme person, ja så svarer regeringen bare: »Regeringen støtter koalitionsens bestræbelser på at afvæbne Muqtada al-Sadr's milits med henblik på at skabe fred og stabilitet i Irak«!

Det er værd at notere, at den danske regering ikke rykkede ud med en fordømmelse af den amerikanske straffeaktion imod befolkningen i Fallujah for få måneder siden, efter at irakiske ekstremister på den mest afskyelig måde havde dræbt og lemlæstet fire amerikanske lejesoldater fra et af de private militærkorps, som USA bruger til at supplere sin egen hær (der skulle være mindst omkring 20.000 af denne type af private sikkerhedsstyrker i Irak p.t.). Det må siges at foreligge dokumenteret, at der var tale om en ren gengældelsesaktion imod befolkningen i Fallujah, hvor antallet af dræbte – tallet er usikkert, da civile jo ikke regnes med i de amerikanske tabs-